

**Progresszivitás helyett
pragmatizmus:
az új dél-koreai kormány
stratégiai és kilátásai**

MKI Nézőpont

A Magyar Külügyi Intézet rendszeres kiadványa.

Kiadó:

© Magyar Külügyi Intézet, 2025.

Szerző(k):

Nagy Angelina Zsófia

Lektorálta:

Vass Ágnes

Korábbi kiadványainkat megtekintheti az Intézet weboldalán.

Nagy Angelina Zsófia, kutató, MKI

PROGRESSZIVITÁS HELYETT PRAGMATIZMUS: AZ ÚJ DÉL-KOREAI KORMÁNY STRATÉGIÁI ÉS KILÁTÁSAI

A papírformának megfelelően az előrehozott választásokon I Dzsemjong, a Demokrata Párt jelöltje győzött, aki kényelmes parlamenti többségének köszönhetően dél-koreai viszonylatban szokatlanul erős felhatalmazással, stabil pozícióból foghat hozzá a kormányzáshoz. A bal-középként jellemzett politikus hatalomra kerülése ugyanakkor mégsem progresszív fordulatot, sokkal inkább centrum felé közeledést, a dél-koreai érdekek pragmatikus maximalizálásának igényét jelenti, alkalmazkodva a régió stratégiai változásaihoz. A gyengélkedő gazdaság fellendítése, Dél-Korea mozgásterének növelése érdekében I Dzsemjong erősíti a kapcsolatok diverzifikációját és az ország óvatos lavírozási tendenciáit, miközben a geopolitikai realitások miatt a liberális tábor idealisztikus külpolitikai hagyományait meghaladva, szükségszerűen törekszik Washingtonnal való szövetség erősítésére is.

AZ ELŐREHOZOTT VÁLASZTÁSOK KONTEXTUSA

Az előrehozott választásokra hat hónapnyi belpolitikai vákuum után, az egész világon megdöbbenést keltő 2024. decemberi, alkotmánysértőnek nyilvánított katonai jogrend és Jun Szogjol elnök elmozdítása következtében került sor. A választás a papírformának megfelelően alakult: nem sok kétség volt afelől, hogy I Dzsemjong fog győzelmet aratni, a kérdés inkább az volt, hogy mekkorát. A katonai jogrend-fiasco ugyanis olyan bizalom- és arcvesztést jelentett a kormánypárt számára, amelyet még akkor is nehéz lett volna leküzdeni, ha rendelkezik olyan, a pártból egyértelműen kiemelkedő vezetővel Jun alkotmányos elmozdítása után, mint amilyennek

I Dzszejjong számított a DP oldalán. A választás így elsősorban a katonai jogrend elítéléséről szólt, tulajdonképpen protesztoszavazás volt az azt bevezető Jun elnök és a tőle nem meggyőzően elhatárolódó Népi Erő Pártja ellen. Ezt mutatja az is, hogy 28 éve nem volt ilyen magas, 79,5 százalékos a választópolgárok részvételi aránya, I Dzszejjong pedig a szavazatok kifejezetten magas, 49 százalékat tudta megszerezni a Népi Erő Pártjának jelöltje, a 41 százalékot elérő Kim Munszuval szemben.

Az új elnök megválasztása után rögtön hivatalba is lépett, Szöul ugyanis kritikus időszakban, Donald Trump második terminusának kezdetén maradt csúcsvezető nélkül, ami dél-koreai értékelésben jelentősen visszavetette az ország nemzetközi érdekérvényesítését. I Dzszejjong magabiztos választási győzelme mellett azért is indíthatja kormányzását kényelmes pozícióból, mert a dél-koreai törvényhozásban is kényelmes többséggel rendelkezik. Liberális elnök esetében erre még nem volt példa, de a dél-koreai elnököknek egyébként is kevés idő szokott megadatni „baráti törvényhozás” alatt, amely I Dzszejjongnak legalább 2028-ig, a következő nemzetgyűlési választásig biztosított. Elődje, Jun Szogjol tulajdonképpen azért bukott meg, mert az ellenzék parlamenti többsége megbénította a törvényhozási munkát. A konzervatív oldalt ráadásul egy jó ideig mindenképpen saját megtépázott sorainak rendezése, a párt egyben tartása fogja lekötöni. Mindez könnyebbséget és stabilitást kölcsönözhet a kormánynak a programja végrehajtásához, ténylegesen transzformatívá téve I Dzszejjong elnökségét.

PROGRESSZÍV FORDULAT HELYETT PRAGMATIZMUS

I Dzszejjong megválasztásával egy tapasztalt, az elnöki pozícióra régóta készülő, a demokrata politikai oldalt egyértelműen domináló politikus kerül az államfői székbe. I Dzszejjongot rendre balközép irányvonalat képviselő politikusként emlegetik, ezt a képet táplálják személyes körülményei – például hogy gyári gyermekmunkásként maradandó testsérülést szerzett – és a pályafutása során propagált, dél-koreai kontextusban prog-

resszívnek számító gazdasági-szociális intézkedések is. I Dzsemjong és a Demokrata Párt jó érzékkel eltolódott a centrum felé. A dél-koreai társadalom politikai preferenciáihoz és realitásaihoz alkalmazkodva I Dzsemjong a kampány során és megválasztása után is sokkal inkább a pragmatizmus és egyfajta centrupolitika követését hangsúlyozta. Miután Dél-Koreában más országokhoz viszonyítva széles egyetértés van a kormány helyes működését, nemzeti prioritásokat illetően, a konzervatív és progresszív oldalak váltakozása nem éles fordulatot, merőben eltérő politikákat szokott eredményezni például a gazdaság terén, inkább hangsúly- és megközelítésbéli változások jellemzők. Ahogy a választások központi kérdése ideológiai különbségek helyett az szokott lenni, hogy ki a legkompetensebb vezető az ország irányítására, úgy a mindenkori kormányok is a nemzeti prioritások hatékony megvalósítását igyekeznek mutatni a társadalom felé.

Az elsődleges prioritás Dél-Koreában a gyengélkedő gazdaság fellendítése, a megélhetési válság kezelése és a magas infláció letörése, amelynek kezelésében fontos szerepet [játsszanak](#) majd a jóléti és gazdaságélénkítő intézkedések. Ugyanakkor szintén az új kormány célkitűzései közé tartozik a dél-koreai konglomerátumok nemzetközi terjeszkedésének további erősítése, megsegítése, demonstrálva, hogy bár hagyományosan a konzervatív párt képvisel vállalatbarát politikát, a dél-koreai gazdaság motorját jelentő óriásvállalatok jó teljesítményét illetően bipartizán konszenzus áll fenn az országban. Változatlan prioritás marad a dél-koreai hadiipar globális előretörése, illetve mesterséges intelligencia terén is vezető szerepre [törekszik](#) az új adminisztráció a szektorba való hatalmas, 25 ezermilliárdos befektetéssel. Napirenden van ezen kívül az ország energiamixének kiegyensúlyozása, a megújuló energia szerepének növelése az előző elnök, Jun Szogjol nukleáris energiát erősen priorizáló programjával szemben. Nincs tervben ugyanakkor meglévő atomprojektek vagy -reaktorok leállítása. Mivel Dél-Koreának globális szinten is vezető szerepe van a nukleáris szektorban, az atomenergia pedig az ország elektromosságának majdnem egyharmadát szolgáltatja, valószínűbb, hogy a kormány energia-

politikája a szektor minőségi fejlesztésére, a hazai energiamix diverzifikálására fog koncentrálni a nukleáris energia kivezetésének megkezdése helyett. I Dzszejong ezen kívül alkotmányos és igazságszolgáltatási reformot is ígért, utóbbinak már neki is kezdett. A liberális tábornak ez régi célkitűzése volt, mivel állításuk szerint a konzervatív oldal felé húzó ügyészség ellenőrizhetetlenül, gyakran politikailag motiváltan járt el. Nem független mindettől, hogy I Dzszejong ellen is [folyamatban van](#) öt különböző bírósági eljárás, amelyek miatt választási indulása körül is voltak kétségek.

IDEALISZTIKUS KÜLPOLITIKAI DOGMÁKTÓL A REÁLPOLITIKA FELÉ

I Dzszejong hatalomra kerülésétől a külpolitika terén sem várható 180 fokos fordulat. Dél-Koreában a két nagy politikai tábor közötti törésvonal középpontjában elsődlegesen külpolitikát érintő különbségek állnak. Míg a konzervatív oldalt keményvonalas Észak-Korea-politikával, az USA-Dél-Korea szövetség prioritizálásával és Kínával kapcsolatban „héja” pozícióval asszociálják, a liberális oldal hagyományosan konstruktívabb viszonyra törekszik Észak-Koreával, és igyekszik az USA mellett más nagyhatalmak, főként Kína felé is egyensúlyozni. A valóságban mindez jóval árnyaltabb, hiszen a félsziget megosztottságával, a Dél-Koreát körbevevő nagyhatalmakkal szembenézni kényszerülő országnak elsősorban az adott geopolitikai realitásokhoz kell alkalmazkodnia. Az új elnök részéről is látványos eltolódás figyelhető meg a progresszív oldal idealisztikus külpolitikai hagyományai felől a régió változásait lekövető pragmatizmus felé, aminek megfelelően a DP tradicionális, a múltban I Dzszejong által is hangoztatott, gyakran sarkos álláspontjait Észak-Koreával, az Egyesült Államokkal és Kínával kapcsolatban sokkal inkább a dél-koreai érdekek reálpolitikai maximalizálásának igénye váltotta fel.

A Washingtonnal való szövetség – ahogy azt az új elnök beiktatásán is kiemelte – a dél-koreai külpolitika sarokköve marad, melyet a kormány tovább igyekszik erősíteni. Az USA védelmi és kereskedelmi szempontból

is Dél-Korea kulcsfontosságú partnere, így egy dél-koreai elnök részéről sem lenne politikailag felvállalható lépés a kapcsolatokat leépíteni. Bár Washingtonban a konzervatív dél-koreai elnököket kedvelik jobban, I Dzszejong pragmatizmusa kifejezetten kompatibilis lehet Donald Trump tranzakcionista külkapcsolati újrakalibrálásával. Az új kormány célja az, hogy lefektessék az amerikai-dél-koreai együttműködés keretrendszerét a Trump-érában, ezzel a Dél-Korea számára elfogadhatatlan vámok és a bizonytalanabbá vált védelmi garancia felől egy kölcsönösen elfogadható és mindenekelőtt kiszámítható keret felé mozdítsák el a kapcsolatokat. Az új kormány számára gazdasági szükségszerűség, hogy mielőbbi mentességet nyerjen a vámok, különösen a járműexportot érintő 25 százalékos tarifa alól, azok ugyanis gyakorlatilag [megfeleznék](#) Dél-Korea ideai GDP-növekedését. Az új kereskedelmi miniszter ezért sietősen folytatta is a már megkezdett vámtárgyalásokat. Előtérbe kerültek ugyanakkor az alternatív gazdasági kapcsolatok, prioritássá vált a kevésbé antagonizáló viszony kialakítása Kínával, illetve a megerősített gazdasági együttműködés az Európai Unióval és a „globális dél” országaival, intenzívebb diverzifikációval megpróbálva ellensúlyozni az amerikai külpolitika volatilitásának negatív gazdasági hatásait.

Kulcsfontosságú témakör I Dzszejong előtt a Dél-Korea biztonsága szempontból meghatározó amerikai-dél-koreai védelmi együttműködés, amelyet Washington újra kíván kalibrálni. Azzal Szöulban is tisztában voltak, hogy Donald Trump visszatérése esetén erre óhatatlanul sor fog kerülni, és az együttműködés természetéből adódóan többről lesz szó, mint pusztán a védelmi kiadások GDP-arányos növeléséről. Washington Dél-Koreát, illetve a Koreai-félsziget konfliktusát egy tágabban vett, indo-csendes-óceáni biztonsági színtér részeként látja, a védelmi együttműködést pedig térségbéli prioritásainak, Kína feltartóztatásának szempontjából rendezné újra. Az új kormánynak így számolnia kell azzal, hogy a védelmi ráfordítás mértéke mellett Washington a Dél-Koreában lévő amerikai csapatok (United States Forces Korea, USFK) állomásoztatásának feltételeit is újratárgyalná. Felmerülhet az állomásoztatás Dél-Korea által viselt költségeinek

további növelése, de akár a csapatok egy részének átcsoportosítása is – cserébe nem elképzelhetetlen, hogy felvetik amerikai taktikai nukleáris fegyverek telepítésének lehetőségét Dél-Korea területén. Bár a liberális elnökök hagyományos alapállásuk szerint nem viszonyulnának ehhez támogatóan, nem szabad elfelejteni a tényt, hogy a THAAD amerikai rakétavédelmi rendszer Koreába telepítését is az elnöksége előtt azt még ellenző, demokrata párti Mun Dzsein gyorsította fel.

A liberális oldalt általában kevésbé tartják készségesen együttműködőnek Amerikával védelmi kérdésekben – a 2022-es választási kampányban I Dzsemjong is megszálló erőknak nevezte a USFK-t –, mivel hagyományosan egyenlőbb alapokon nyugvó védelmi viszonyt propagálnak az USA-val, illetve kerülnék a feszültségek növelését Észak-Koreával és Kínával. Elhanyagolhatatlan körülmény ugyanakkor Észak-Korea megerősödése az orosz-ukrán háború következtében, illetve látványosan és agresszívan kommunikált elzárkózása a Koreai-félsziget egyesítésétől és a konstruktív Koreai-közi kapcsolatoktól. Ennek fényében politikailag felvállalhatatlan lenne kikezdeni az USA-Dél-Korea védelmi együttműködés robusztusságát vagy akár a Japánhoz való közeledés Jun Szogjol alatt elért eredményeit. I Dzsemjong személyi választása a védelmi miniszteri pozícióra is arra utal, hogy Szöul védelmi szövetségeit illetően egyelőre a kontinuitást igyekszik fenntartani. Mindezek alapján a pragmatizmust hangsúlyozó új elnök arra törekedhet majd, hogy a kereskedelmi tárgyalások mellett a védelmi együttműködést illetően is átfogó megállapodást kössön Washingtonnal, az amerikai elvárásokat pedig ügyes tárgyalással, nyílt konfrontációt kerülve, saját érdekeit is érvényesítve csatornázza be. Ilyen módon Szöul a nagyobb védelmi hozzájárulást a tehertételek növekedése helyett megpróbálhatja közös stratégiai befektetésként keretezni, a nagyobb ráfordítást rugalmasabban, technológiai, hadiinfrastrukturális fejlesztések, hajógyártási együttműködés, védelmi exportok növelése formájában megvalósítani.

Az észak-koreai kérdés szimbolikus jelentőséggel is bír az új dél-koreai vezetés számára, a liberális tábor által jellemzően képviselt közeledéshez azonban alapfeltétel lenne egy erre nyitottságot mutató Phen-

jan, ami jelenleg egyáltalán nem adott. Amíg ebben nem történik változás, addig az I Dzszejong-kormány kisebb léptékű intézkedésekkel igyekezhet némileg csökkenteni a Korea-közi feszültségeket – mint amilyen például a rezsimellenes hangszórós közvetítések leállítása a demilitarizált zónánál, vagy korábbi, határhoz közeli katonai támaszpontok átalakítása turisztikai, gazdasági célokra. Ily módon próbálhat konstruktívabb alapot teremteni arra az esetre, ha a változó erőviszonyok miatt Phenjanban is megnőne az együttműködési hajlandóság, esetleg sor kerülne a tárgyalások folytatására Donald Trump és Kim Dzsongün között.

ÚJ LEHETŐSÉGEK MAGYARORSZÁG SZÁMÁRA A DÉL-KOREAI KÜLPOLITIKA ÁTRENDÉZŐDÉSÉBEN

Az új dél-koreai vezetés részéről tehát nem éles váltásokat, inkább a geopolitikai realitásokhoz pragmatikusan alkalmazkodó érdekmaximalizáló stratégiákat, a finom ellensúlyozási, lavírozási tendenciák erősödése várható. Az I Dzszejong-kormánynak különösen fontos lesz Dél-Korea kapcsolatrendszereinek diverzifikálása, alternatív gazdasági kapcsolatainak megerősítése, óriásvállalatai globális terjeszkedésének elősegítése, mozgásterének növelése és gazdaságának fellendítése érdekében. Ebben a stratégiában kiemelt célpont az Európai Unió, így várhatóan erősödik Dél-Korea európai jelenléte, s Magyarország számára is adott a lehetőség Szöullal való együttműködésének további mélyítésére.